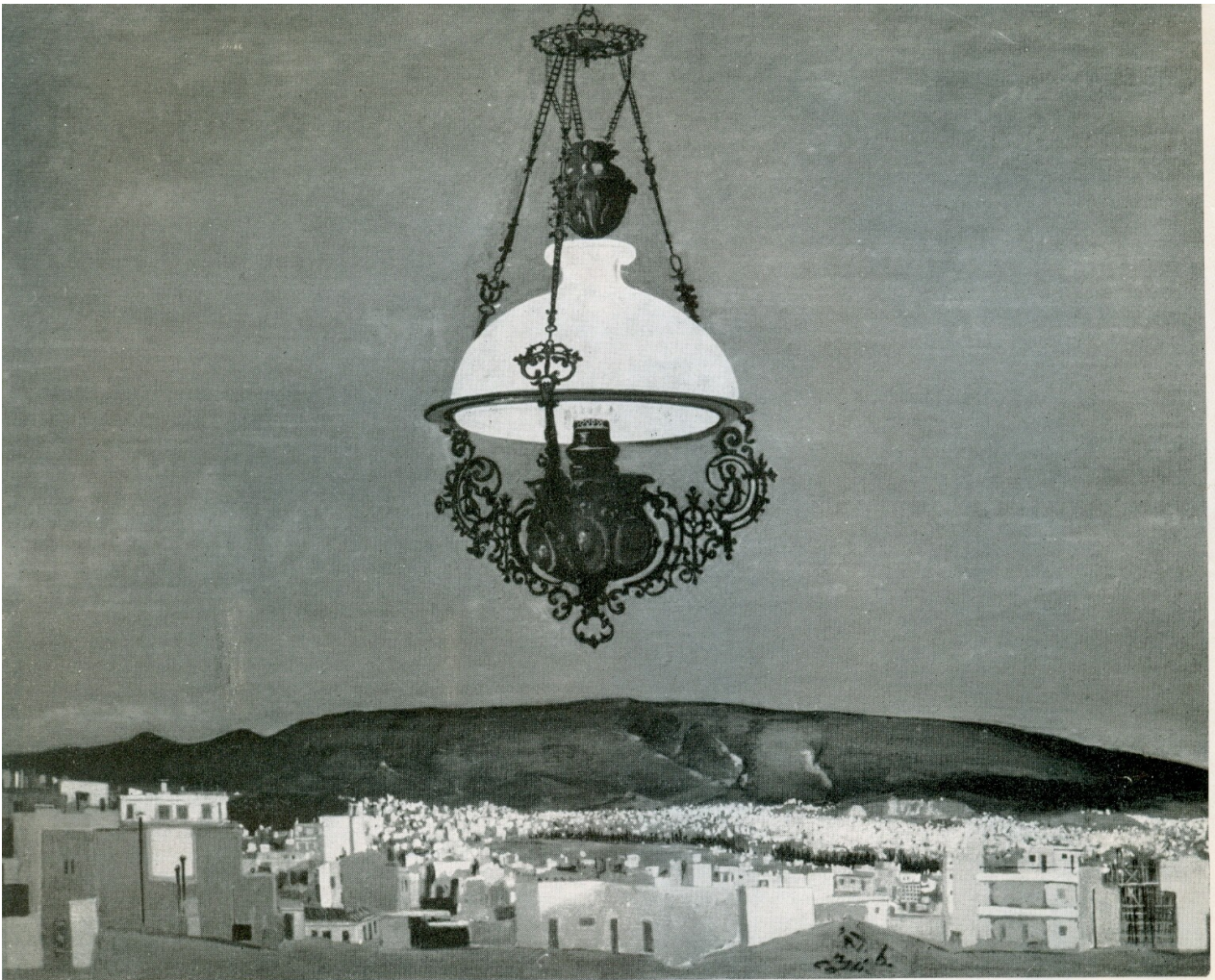

ΣΠΥΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ATHENS HILTON GALLERY
5-28 APRIL 1965

ΑΘΗΝΑ · ΕΡΕΤΡΙΑ

έναλλαγές με χειμωνιάτικο φως

ήτοι: μιὰ λάμπα, ένα τραπέζι, ένα χαϊμαλί,
ένα βάζο με γλυκὸ νεράτζι, ἡ πολιτεία, ἡ ἐξοχή, ▶

Γεννήθηκε στὰ 1902 στὸ Γαλαξείδι. Σπούδασε στὴν Ἀνωτάτη Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν στὴν Ἀθήνα. Στὰ 1930 βραβεύτηκε ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν μὲ τὸ Μπενάκειο βραβεῖο γιὰ τὰ σχέδια ἀγιογραφήσεως τοῦ Ναοῦ Ἁγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου. Ταξίδεψε γιὰ καλλιτεχνικὲς σπουδὲς στὴ Γαλλία, Βέλγιο, Ἀγγλία καὶ στὴν Ἰταλία. Τὸ 1936—39 ἀγιογραφεῖ τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου. Ἰδρυτικὸ μέλος τῶν ὁμάδων «Τέχνη» καὶ «Στάθμη» ἔλαβε μέρος σὲ ὅλες τὶς ἐκθέσεις τῶν ὁμάδων στὴν Ἑλλάδα καὶ στὸ ἐξωτερικόν. Ἀπὸ τὸ 1927 ποὺ ὀργάνωσε τὴν πρώτη ἀτομικὴν του ἐκθεση στὴν Ἀθήνα ἔχει ἐκθέσει μόνος ἢ μὲ ὁμάδες στὴ Βενετία, Ρώμη, Παρίσι, Βιέννη, Σόφια, Βελιγράδι, Πράγα, Ὁσλο, Στοκχόλμη, Γκόττεμποργκ, Ὁττάβα, Νέα Ὑόρκη, Οὐάσιγκτον, Ἀλεξάνδρεια, Κάιρο. Τὸ 1955 τὸ Detroit Institute of Arts ὀργάνωσε ἐκθεση νεοβυζαντινῆς τέχνης μὲ εἰκόνες ποὺ ἐφιλοτεχνήθηκαν γιὰ τὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τοῦ Ντητρόιτ. Τὸ 1960 ἔλαβε τὸ τοπικὸ βραβεῖο Guggenheim τὸ ἔργο του «Φῶτα καὶ Σκιές» ποὺ ἐξετέθη ἕξι μῆνες στὸ ὁμώνυμο Μουσεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὸ 1964 ἐξέθεσε στὴ Μπιενάλε τῆς Βενετίας. Ἀπὸ τὸ 1927 ἔχει σκηνογραφεῖ περὶ τὰ 60 θεατρικὰ ἔργα στὶς ἐλεύθερες καὶ στὶς Κρατικὲς σκηνὲς καὶ ἀρκετὲς κινηματογραφικὲς ταινίες. Στὰ χρόνια τῆς κατοχῆς κυκλοφόρησε μυστικὰ ξυλογραφίες, εἰκονογραφημένα χειρόγραφα καὶ χειρόγραφες ἐκδόσεις Ἑλλήνων ποιητῶν μὲ ἔθνικὸ περιεχόμενο. Ἔχει εἰκονογραφεῖ πολλὰ βιβλία, ἔχει ἐκδώσει τὰ «Γαλαξειδιώτικα καράβια» τὰ «Παιδικὰ σχέδια» καὶ γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τῶν 100 χρόνων τοῦ Ναυτικοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου «Τὰ Ἑλληνικὰ ἐμπορικὰ καράβια». Ἔργα του ὑπάρχουν σὲ πλείστες ἰδιωτικὲς συλλογὲς καὶ στὶς πινακοθήκες Ἀθηνῶν, Στοκχόλμης, Βελιγραδίου, Σόφιας κ.ἄ.

ὁ περίπατος μιὰ θερμὴ Κυριακὴ τοῦ Αὐγούστου πέρσυ τὸ καλοκαίρι,
τὸ χρῶμα ποὺ πέρνει ἡ θάλασσα τὶς γιορτές, κυριακάτικα ἀκρογιάλια, ▶

Ἡ Ἐκκλησία τῶν ἁγίων Νέων
Ἐὰς ἀποσταθεῖ εἰς τὸ ἐπιμνησθῆναι τοῦ ἁγίου Ἐυδόκειου Ἐπισκόπου
τοῦ Ἑσπερίου Παρισηίου
ἐν τῇ Δευτέρᾳ 5 Ἰουλίου
ὥρα 7.30 π.μ.

Ἐκκλησία ἁγίου Ἐυδόκειου
5 - 28 Ἰουλίου

Ἐνομοθεσίον Νέων

Spyros Vassiliou pone la sua pittura in un rapporto non intellettualistico, ma ottimistico e gioioso con la natura e le cose. Dalla tradizione, rivissuta con sensibilità nuova, trae espressione originale, felicemente autoctona, d'ispirazione appunto popolare. L'artista riassume il senso, lo tramanda in frammenti, che acquistano il valore di una testimonianza non peritura, fissata in uno spazio intuito, stimolante, moderno.

In Grecia da ricordare l'elegante primitivismo descrittivistico di Vassiliou: una sorta di surrealismo all'acqua di rose, d'incantata levità.....

pittori interessano l'uno, il Vassiliou, per quella visione limpida e stilisticamente condotta nell'interpretazione delle cose;

do. La sua arte si indirizza verso una pittura omogeneizzata, composta dei più disparati materiali: legno, ferro, marmo, pietra, biciclette, ombrelli, scale a chiocciola, finestre, che egli appella semplicemente «Trasformation I», «Trasformation II», «Mer matinale», «Encore une autre petite histoire» e «La couleur que prenait la mer à Molyvos l'été passé», «Roman I», «Roman II», manifestazioni di assemblature pittoriche di figure e accostamenti vari, quasi espressioni cartellonistiche di drammi passionali e sensazionali.

classe; la Grèce nousr évèle un peintre sexagénaire, Spyros Vassiliou, d'un irréalisme poétique particulièrement savoureux. Le

Germania, Gran Bretagna (qualcuno si divertirà alle trovate di Joe Tilson, mentre ci pare che lo scultore Meadows stia sciupando il suo ingegno), Grecia (con qualche eccezione per il pittore Spyros Vassiliou) hanno perso il loro carattere, la loro autonomia personalistica ideale e storica. Il Giappone

Mario Monteverdi,

“Pop,, e lekythos

Anche i greci testimoniano un convinto aggiornamento verso le iniziative della avanguardia internazionale.

Spyros Vassiliou osserva la natura e se cura per accoglierle in una disposizione razionale capace di circoscrivere i significati più oggettivi. E' un pittore tra metafisico e pop il quale trae un proprio repertorio realistico nutrendolo di ricerche recenti ma anche dei segreti delle «fonti» primarie, che per lui significano i vasi antichi, le bambole, i lekythos del V Secolo, gli affreschi bizantini.

iano Beringheli

Spyros Vassiliou est un peintre. Un peintre dans la pleine acception du mot; conformément à l'étymologie du mot grec. Le premier composé du mot «zographizo» implique le sens de la vie («zoë»); le second («grapho») signifie je trace, je grave, je fais de la peinture, ainsi que je transcris, dans sa signification actuelle.

Vassiliou donc transcrit la vie avec des moyens contemporains.

C'est un peintre moderne, sans avoir recours, cependant, à des manières étrangères à la tradition. Je ne pense pas

MARINOS CALLIGAS

de poètes» où le réel échappe à la réalité, nous embrasse dans sa joie, dans sa fraîcheur.

Petites notations.

Rien qu'un souvenir. Un songe.
Du quotidien. Objets de tous,
de vous,
de moi.

Esquisse d'une ville,
de «la» ville, d'Athènes.

Sa vie, sa pulsation. Une nostalgie.

Tout un conte, un roman bref.

Images qu'on feuillette.

Puis des coins aimés. Des préférences.

Des ports. Des plages.

Étrier. Promeneurs et calèche.

Molyvos. L'Ionie et ses couleurs asaphiques».

Et tout cela danse, pétille, joue de tours d'enfant, envoi-

TONY P. SPITERIS

Vassiliou, rompu à la scénographie depuis 1927, fait des toiles qui ressemblent à des maquettes de théâtre, mais ses décors poétiques suggèrent la présence de protagonistes invisibles. Si l'on voulait le rattacher à l'une des formes actuelles de la figuration, ce serait le post-surréalisme.

vertegenwoordigd: door Spyros Vassiliou, die heel persoonlijk velerlei naieve, sureële, traditionele en andere elementen tot een eigen stijl versmelt, en

χριστουγεννιάτικα σύνεφα και άλλα περιστατικά, όλα έκ του κόσμου τούτου, όπως τὰ εἶδε, τὰ θυμάται και τὰ ἀγαπᾶ ὁ ζωγράφος ▶